

РЕШЕНИЕ

№ 2884

гр. София, 02.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Георги Ст. Чехларов

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски като разгледа докладваното от Георги Ст. Чехларов Въззивно гражданско дело № 20221100506389 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С решение № 2916 от 04.04.2022 г., постановено по гр.д. № 37389/2021 г. на СРС, ГО, 167 състав, са отхвърлени предявените по реда на чл. 422 ГПК от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, срещу Д. С. А., ЕГН *****, положителни установителни иски с правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД за признаване на установено, че ответникът дължи на ищеца следните суми: 4719,98 лв., представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 1.10.2019 г. до 30.4.2020 г., ведно със законна лихва от 02.02.2021 г. до изплащане на вземането; 404,12 лв. - мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 01.12.2019 г. до 25.01.2021 г.; 13,44 лв. – главница, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 1.10.2019 г. до 31.03.2020 г., ведно със законна лихва от 02.02.2021 г. до изплащане на вземането; 1,24 лв. - мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 01.12.2019 г. до 25.01.2021 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 16.02.2021 г. по ч.гр.д. № 6357/2021 г. по описа на СРС, ГО, 167 състав.

Недоволен от постановеното решение е останал ищецът в производството, предвид което е подал въззивна жалба, с която са наведени оплаквания, че решението е неправилно и необосновано. Твърди, че по делото се установило, че ответникът е собственик на процесния недвижим

имот, като между страните не бил сключен договор за доставка на топлинна енергия. Поддържа се, че било доказано доставката на топлинна енергия на ответника, като липсата на сключен договор не освобождавало ответника от задължението да заплати потребената топлинна енергия. Сочи, че в имота бил извършен отчет на 11.06.2020 г., но показанията на топломера не са отчетени поради труден достъп до тях, като била начислена служебно топлинна енергия на отопляем обем от 588 куб.м. Поддържа се, че съгласно чл.44 от Наредба 16-334 за топлоснабдяването, при отсъствие или повреда на средство за търговско измерване, количеството топлинна енергия за определен период се определя от топлопреносното предприятие или от производителя на база средни стойности за клиента, измерени при аналогични климатични условия и в съответствие на режима на потребление на топлинна енергия. Във въззивната жалба се поддържа, че въпреки, че между страните не е подписан договор, наредбата за топлоснабдяване е приложима за отчитане на ТЕ. Моли се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което да бъдат уважавани предявените искове, като бъдат присъдени и сторените разноски.

Въззиваемоият оспорва подадената въззивна жалба, като излага доводи за правилност и законосъобразност на обжалваното решение. Поддържа, че топлинната енергия била начислена служебно, т.е. не се установявало реална доставка на топлинна енергия в имота. Моли се потвърждаване на обжалваното решение и присъждане на сторените разноски.

Третото лице помагач на страната на въззивника – „Техем Сървисис“ ЕООД, не е заявил становище по въззивната жалба, подадена от ищеца.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и е допустимо. Не са допуснати нарушения на императивни материални норми, за приложението на които въззивният съд е длъжен да следи служебно, нито първоинстанционният съд е допуснал сочените във въззивната жалба процесуални нарушения. По доводите за неправилност на решението въззивният съд намира следното:

В тежест на ищеца по иска с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 59, ал. 1 ЗЗД е да докаже, че е доставил топлинна енергия в твърдените количества и на посочената стойност, с която ответниците са се обогатили. При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил задължението си към ищеца.

Обществените отношения, свързани с осъществяването на производство

и продажба на топлинна енергия за заявления в исковата молба период, се регулират със Закона за енергетиката. Нормата на чл. 149, ал. 1, т. 3 ЗЕ регламентира, че продажбата на топлинна енергия за стопански нужди се извършва на основата на писмени договори при общи условия, сключени между топлопреносното предприятие и клиенти на топлинна енергия за небитови нужди. Съгласно § 1, т. 33а (изм. ДВ, бр. 66/26.07.2013 г.) от ДР на ЗЕ, "небитов клиент" е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за небитови нужди.

От така цитираните разпоредби следва изводът, че за да са налице отношения на покупко-продажба на топлоенергия за небитови нужди е необходимо да се сключи писмен договор, който да обвързва страните и да регламентира правата и задълженията им по правоотношението за продажба на топлинна енергия, какъвто в случая не се твърди да е бил сключен между страните за процесния период. Съдът намира, че в случая не е налице облигационно правоотношение между страните с предмет продажба на топлинна енергия съгласно сключен между страните писмен договор за процесния имот – бистро в офисната част на сградата, находящо се в гр. София, ул. „****“. По делото не се твърди такъв договор да е сключван. Ето защо и ответникът няма качеството потребител на топлинна енергия и правилата на раздел VI от глава X от ЗЕ не намират приложение.

В настоящия случай ищецът твърди, че ответникът е спестил разходи за доставената и ползвана топлинна енергия в процесния имот, на който е собственик. Обстоятелството, че ответникът е собственик на процесния магазин, не се явява спорно между страните.

Доколкото основание на иска е настъпило неоснователно обогатяване, за основателността на иска ищецът следва да докаже действително настъпило обогатяване в патримониума на ответника. От заключението на вещото лице по допуснатата и приета по делото СТЕ се установява, че през исковия период в процесния имот е имало монтирани два броя апартаментни топломери, като за отчетен период 2019/2020 г. в отчетния формуляр от 11.06.2020 г. с подпис на потребител е било отбелязано, че показанията на топломерите не били отчетени, поради труден достъп до тях (отбелязана

констатация № 8 – труден достъп за отчет); за исковия период има служебно изчислена ТЕ на база отопляем обем 588 куб.м.; в процесния имот е имало два броя водомери за топла вода; за периода м.10.2019 г. – м.04.2020 г. начислените суми за ТЕ са по прогнозно потребление; служебното изчислени е било извършено съгласно т.7.3.1. от приложение към чл. 61, ал. 1 от методиката за дялово разпределение на ТЕ в СЕС от Наредба № 16-334. В о.с.з. от 10.03.2022 г. пред първоинстанционния съд вещото лице е посочило, че за исковия период е служебно изчислена топлинната енергия и няма данни за реално потребена такава. От заключението на СТЕ се установява, че претендираната цена на доставена топлинна енергия е на база "служебен отчет", поради "неосигурен достъп".

По изложените съображения съдът намира, че ответникът не се е обогатил за сметка на ищеца по никакъв начин, доколкото няма доказателства да е ползвал топлоенергия. Целта на иска по чл.59 ЗЗД е да възстанови настъпило без основание имуществено разместване в патримониума на страните, каквото обаче в случая липсва. Доколкото ответникът не е потребител на топлинна енергия, не могат да намерят приложение и специалните правила за разпределение на топлоенергията за сградна инсталация въз основа на кубатурата на притежаваните индивидуални обекти между етажните собственици, доколкото същите са приложими само за лица, които са в договорни правоотношение с доставчика на топлинна енергия, какъвто не е настоящият случай. По изложените съображения предявеният иск за заплащане стойността на консумирана топлинна енергия се явява неоснователен.

Доколкото по делото не се установява ответникът да е използвал доставената от ищеца топлинна енергия в имота, липсва основание същият да дължи такса за извършване на дялово разпределение – същата е дължима от потребителя на енергията, поради което ответникът не се е обогатил.

Основателността на исковите за лихва предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му. Предвид правните изводи за липса на главен дълг следва да се отхвърлят изцяло и исковите за акцесорните вземания за лихва за забава.

Поради съвпадение на крайните изводи на настоящата инстанция с тези на първоинстанционния съд, постановеното решение следва да бъде

потвърдено.

-

По разноските:

С оглед изхода на спора, на въззиваемия Д. С. А. следва да се присъдят на основание чл.78,ал.3 ГПК разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 390 лв.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 2916 от 04.04.2022 г., постановено по гр.д. № 37389/2021 г. на СРС, ГО, 167 състав.

ОСЪЖДА „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД, ЕИК 831609046, да заплати на основание чл.78 ал.3 ГПК на Д. С. А., ЕГН *****, разноски по настоящото дело в размер на 390 лв.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на въззивника - „Техем Сървисис“ ЕООД.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____